

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Ophelio Grammatico. 42.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

καὶ ἔχουσι, μέγιστην ἔχει τὴν τῆς γα-
φρῆς, πολλὰ γὰρ ἡμῖν ὀπιτάθησα ἡ-
κιστα λόγῳ πεισθῆναι βύλεται, λο-
γισμῶ τὴν τυραννίδα αὐτῆς ἀεκό-
λαιδον καὶ τὸ ἀχέροντον χειρῶσιν
μηχαριστώμεθα. τὸ δὲ ἔσται, εἰ τῆ
χρεῖα τὴν ἀνάγκην φεραπείσασιν,
καὶ τῆ ἀνταρκεία τὴν ἀμετρίαν κο-
λάσασιν.

Ζωσίμῳ. μα.

Οὐκ εἰς τὸ μὴ δοῦναι δίκην, ὡς βέλπι-
σε, ἀλλ' εἰς τὸ δοῦναι ἀργαλεωτέραν,
εἰ μὴ γνωσιμαχόφας, καὶ τὰς ἡττας
πάσας ἀναμαχέσασιν, ἵδ' μηδέπω δοῦναι
ἀειρήσεταί σοι.

Ὀφελίῳ γραμματικῶ. μβ.

Τοῦ καταπεπληχθῆσαι ἔφημι τοὺς
ἀλλοις, μικρὸν γὰρ ἴσως τοῖς πολλοῖς
τὸτο, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν Λιβάνιον τὸν
ἐπὶ ὠγλωπεία παρὰ πᾶσι βεβου-
μδρον, τὴν τοῦ ἀοιδίου Ἰωάννη γλωτ-
ται, καὶ τὸ κέλλος τῆς νοημάτων, καὶ
τὴν πυκνότητα τῆς ἐπιθυμμάτων
τεκμήριον, ἢ ὀπιτολή, ἐν ἧ οὐ μόνον
αὐτὸν μαχερίζει ἐπὶ δυνάμεινον εἰ-
πῶν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐγκαμασθέντας.
καὶ ταῦτα βασιλεῖς τυραννοῦσας. ὅτι
δὴ τοῖσδε ἐπαμῆτε τυτυχῆσασιν. ἔστι
δὲ αὐτῆ.

Λιβάνιος Ἰωάννη. Δεξάμυρος σου
τὸν λόγον τὸν πολὺ καὶ χαλόν, ἀνέ-
γων ἀνδρασι λόγων καὶ αὐτοῖς δημοφρ-
ροῖς, ὡν ἔδεις ἦν, ὅς σε ἐπὶ δα τε, καὶ
ἐβόα, καὶ πάντα ἔδρα τὰ τῆς ὀπι-
πληγιδύων. ἡσθην οὐδ', ὅτι τῶ δει-
κνύουσι τὴν τέχνην ἐν διασημοῖς
περσοπῆγῆσας ὀπιδ' εἰξεις, καὶ μαχε-
ρίζω, σὲ μὲν ἐπὶ δυνάμεινον ἐπαμῆν.
ἐπαμῆτε δὲ τοῖσδε τυτυχῆσασιν, τὸν
τε δόντα πατέρα, καὶ τὰς λαβόντας
ἡεῖς τὴν βασιλείαν. καὶ ταῦτα μὲν
Λιβάνιος γέγραφε. Πλατάρχῳ δὲ δο-
καὶ τὸ σαφὲς καὶ λιόν, γνήσιον εἶναι ἀλ-
πικισμῶν. ἔτω γὰρ φησιν, ἐλάλησασιν οἱ

quibus natura nostra premitur, maxima
est ea, qua eam venter exercet (nam cum
multa nobis imperet, rationi obtemperare
minimè vult) considerationis ope atque
auxilio ipsius tyrannidem amputemus: at-
que, ut quod vix omnino subigi potest, su-
bigamus, rationem incamus. Hoc autem
assequemur, si eo quod opus sit necessitatē
leniamus, ac per frugalitatem immodera-
tionem coërceamus.

Zosimo. 41.

Quod nondum pœnas dederis, vir opti-
me, non eo tibi redigetur, ut nullas pœnas
pendas, sed ut grauiiores & atrocioreas luas,
nisi resipiscas, atq; acceptas clades farcias.

Ophelio Grammatico. 42.

Quod, non dicam alij (paruum enim id
fortasse plerisque videri queat) verum etiã
ipse Libanius, qui eloquentiã nomine a-
pud omnes clarus ac celebris est, præclari
viri Ioannis linguam, ac sententiarum pul-
chritudinem, & argumentorum densitatē,
ad stuporem vsque miratus sit, argumento
est ea Epistola, in qua non modò eum, qui
tanta dicendi facultate præditus sit, beatū
prædicat: verum etiam eos, quorum lau-
des oratione celebrat, & quidem qui
imperatores essent, quod eiusmodi laudū
suarum præconem cōsecuti essent. Huius
autem Epistolæ hoc exemplum est.

Libanius Ioanni S. Cum pulchram tuã
& elegantem orationem accepissem, viris
quibusdam, qui & ipsi orationum opifices
& architecti sunt, eam legi. Quorum nul-
lus erat, qui non saltaret & clamorem ede-
ret, eaque omnia faceret, quæ homines ad-
miracione perculli & attoniti facere solēt.
Ego igitur eo nomine voluptate affectus
sum, quòd ad forensē operam, in qua ar-
tis specimen edis, demonstratium quoque
dicendi genus adiungis. Atque & te bea-
tum duco qui ad hunc modum laudare
queas, & item eos qui talem laudum sua-
rum præconem nacti sunt, hoc est, & pa-
trem, qui imperium dedit, & filios qui

acceperunt. Atque hæc quidem scripsit Libanius. Plutarchus autem perspicuitatē ac facilitatem germanum Atticifimum esse censet. Sic enim, inquit ille, locuti sunt oratores. At verò Leontinus Gorgias primus hunc morbum in forenses orationes inuexit, ut qui sublimē ac tropicum dicendi genus amplexus sit, ac perspicuitatem labefactarit. Hic porrò morbus, inquit ille, admirandum quoque Platonem attigit. Quamobrem si hac in re Plutarcho fides habenda est, præclarus ac celebris Ioānes omnes superat, ut qui & Atticum se verbis præbuerit, & perspicuitatem, qualē haud scio an alius quisquam, adhibuerit.

Eustathio Presbytero. 43.

Resurrectionis corporum sermonem, ut impossibilem, ab Ethnicis irrideri dixisti. Operæpretium est igitur, quoniā Scripturas sacras reiiciunt, ex ratiocinationibus ac demonstrationibus eiusmodi sermonem extruere, qui velut vim afferat, efficiatque, ut quod obscurum est, perspiciamus. Quapropter si sapientes & eruditi sunt, quænam Philosophi dicant, considerent. Nam illi corpoream essentiam ex quatuor elementis conflata ac temperatam esse asserentes, mutabilem hanc esse statuunt: quippe cum elementa facile inter se migrent. Etenim ignis, crassitiem contrahens, ac deorsum vergens, aër efficitur, aër aqua, aqua terra. Ac rursus, terra extenuata, in aquam, aqua in aërem, aër in ignem commutatur. Quid igitur incredibile dicimus, cum corpus hoc, quod nunc maxima ex parte terræ particeps est, cum attenuatur, æthereum ac spirituale fieri affirmamus? Resurgere enim illud dicimus, non cuiusmodi nunc est, sed in meliorem statum immutatum & exornatum, atque ita, ut labem omnem & corruptionem, ac vitia, tanquam in fornace, deposuerit. Quocirca si sapientes & eruditi sunt, qui hæc considerant, incredulitati suæ finem constituent. Sin autem & literarum expertes, & Dialecticæ exercitationis im-

ρήτορες. Γοργίας δὲ ὁ λεοντίνος, πρῶτος τὴν νόσον ταύτην εἰς τὰς πολιτικοὺς λόγους εἰσήγαγε, τὸ ἰσχυρὸν καὶ τὸ προπικρὸν ἀσπασμάδος, καὶ τὴν σαφηνείαν. τεχνικῶς.
λυμηνάδος, ἤφατο δὲ φησὶν ἡ νόσος αὐτῆ, καὶ τὸ ταυμάσιον Πλάτωνος. εἰ τοίνυν καὶ καὶ δὲ ἐν τῷ τῷ Πλάτῳ τὰρχῳ εἰθεῖται, πλεονεκτεῖ τὸς ἄλλους ἀπαντας ὁ αἰοιδίμος Ιωάννης, καὶ κατὰ τὴν φωνὴν ἀτιμίας, καὶ σαφηνεία, ὡς οὐκ οὐδ' εἴ τις ἕτερος, καὶ σαφηνεία.

Εὐσταθίου πρεσβυτέρου. μγ.

Τὸν τῆς ἀναστάσεως τῆς σαρκῶν λόγον ἔφη, ὡς ἀδύνατον, γελᾶσθαι παρ' Ἕλλησιν. ἐμοὶ καὶ ἐπεὶ τὰς ἱεράς ᾠδὰς ἀκούσας, οὐκ ἔλαλο, καὶ ἀποδεδεικνύμενος, ἀναγκαστικῶς κατασκευάσαι λόγον παρὰ σκευάζοντα ἡμᾶς τὸ σαφές συνιδεῖν. εἰ μὲν οὖν σοφοὶ εἴην λογισάμεσθαι, ἂν φασὶν οἱ φιλόσοφοι. οὐκ εἴνοι γὰρ ἀπὸ τῆς πτωχότητος καὶ ἐπιπέδου τῆς φύσεως τῶν σωματικῶν καὶ τῆς φάσιοντες, τρεπλὴν αὐτὴν ὑποτίθειται, ἀτεράδιως τῆς φύσεως εἰς ἄλλα μεταχωροῦντων. παχυρόμενον μὲν γὰρ τὸ πῦρ καὶ ἰσχυρὸν βέλαν, ἀέρα γίνεσθαι. τὸν δὲ ἀέρα, ὕδωρ τὸ δὲ ὕδωρ, γῆν. καὶ ἀνάπαλιν λεπτιωρόμενον τὴν γῆν, ὕδωρ γίνεσθαι, τὸ δὲ ὕδωρ, ἀέρα. τὸν δὲ ἀέρα, πῦρ. τὸ τὸν ἀπὸ φανερῶν, εἰ τὸ σῶμα τῶτο τὸ νῦν γῆς πλείστον μέτοχον ἐκλεπτιωρόμενον, ἀίθεροι γίνεσθαι φανερῶν καὶ πνευματικῶν. ἀνίστασθαι γὰρ λέγουσιν αὐτὸ, ὅτι τοῦτο, ἀλλ' ὅτι τὸ κρείττον μετακοσμηθὲν, καὶ τὴν φθορᾶν ἀπάσαι καὶ τὰ πάθη, ὡς περὶ φθνευτικῶν ἀποφθόνων. εἰ μὲν οὖν σοφοὶ εἴην οἱ ταῦτα λογισθέντες, πᾶσι δὲ ὡσανεὶ τῆς ἀπίστίας. εἰ δὲ καὶ λόγον ἀμοιροί, καὶ ἀλεπτῶς γυμνασίας ἀπειροί τυγχάνοντες, ἐροῖντο, τί βέλ τῶτα ἢ τὸ